

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně a): **L. A. C. F.**, žalobce b): **S. A. J. M.**, zast. Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem se sídlem náměstí Svobody 50, Sušice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2025, č. j. 4 Az 35/2024-65, a žalobce b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2025, č. j. 4 Az 36/2024-52,

t a k t o:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Azs 156/2025 a sp. zn. 5 Azs 157/2025 **se spojují** ke společnému projednání. Tyto věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 5 Azs 157/2025.

II. Kasační stížnost žalobkyně a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2025, č. j. 4 Az 35/2024-65, **se zamítá**.

III. Kasační stížnost žalobce b) proti rozsudku Městského soudu ze dne 27. 6. 2025, č. j. 4 Az 36/2024-52, **se zamítá**.

IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Zvlášť podanými kasačními stížnostmi se žalobci a) a b) – manželé [dále jen „stěžovatelé a) a b)“] domáhali zrušení v záhlaví označených rozsudků Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterými byly zamítnuty jejich žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 10. 2024, č. j. OAM-1135/ZA-ZA12-P09-2024 [ve věci stěžovatelky a)], a ze dne 22. 10. 2024, č. j. OAM-1136/ZA-ZA12-P09-2024 [ve věci stěžovatele b)], jimiž žalovaný rozhodl, že se stěžovatelům neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

1.1. Řízení o žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatelky a)

[2] Stěžovatelka a) požádala o mezinárodní ochranu v České republice dne 28. 8. 2024. Uvedla, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani skupiny, politicky se neangažovala a nezúčastnila se žádných pochodů ani jiných politických aktivit. Ze země původu – Venezuely stěžovatelka a) vycestovala nejprve do Chile, kde pobývala od roku 2017 (téhož roku naposledy navštívila Venezuelu na 11 dní). Dle slov stěžovatelky a) se jí ve Venezuele žilo dobře, postupem času se ale prohloubily její ekonomické problémy, pročez se přestěhovala do Chile, kde hodlala podnikat. Vzhledem ke kriminalitě a špatně fungující policii se však rozhodla vycestovat dne 19. 8. 2024 do ČR. Do Venezuely se vrátit nechce kvůli prezidentu Madurovi, za něhož je tam nedostatek potravin a služeb. Ve Venezuele žádné problémy neměla, před odjezdem si bez potíží vyřídila nový pas.

[3] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí č. j. OAM-1135/ZA-ZA12-P09-2024 dospěl k závěru, že důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu je snaha stěžovatelky a) legalizovat pobyt v ČR, přičemž stěžovatelka a) zmínila pouze svou nespokojenost s obecnou situací ve Venezuele. Ze stěžovatelčiných tvrzení nevyplývá, že by vyvíjela jakékoliv činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla pronásledována. Stěžovatelka a) ze země původu a později z Chile vycestovala kvůli snaze zlepšit svůj život, nikoliv proto, že by měla nějaké azylově relevantní potíže.

1.2. Řízení o žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatele b)

[4] Stěžovatel b) požádal o mezinárodní ochranu v České republice téhož dne jako jeho manželka [stěžovatelka a)] a jeho cesta ze země původu do Chile a později do ČR probíhala stejně jako cesta jeho manželky. Uvedl, že sice nikdy nebyl členem žádné politické strany, ale účastnil se demonstrací proti venezuelské vládě v letech 2015-2017. Původně tvrdil, že se účastnil demonstrací v hlavním městě – Caracasu; následně však uvedl, že má obavy, že byl jako účastník demonstrace evidován, neboť se účastnil demonstrací (rovněž) v malém státě Guaira (pozn. jde o jeden ze států venezuelské federace). V souvislosti se svými účastmi na demonstracích nikdy nebyl zadržen. Zpočátku stěžovatel b) tvrdil, že kvůli účasti na demonstracích za ním domů přišli příslušníci policie a vyhrožovali mu, následně ovšem po doplňujících otázkách vyšlo najevo, že policisté nešli přímo k němu domů, ale na sídliště,

pokračování

kde bydlel, a tuto jejich přítomnost vnímal jako hrozbu. Žádné jiné potíže s venezuelskými orgány neměl, nemá žádné povědomí o tom, že by měly mít venezuelské úřady jakékoliv informace o jeho protirežimní činnosti. V Chile se v roce 2024 zúčastnil jako řadový účastník protestního shromáždění Venezuelanů proti současné venezuelské vládě společně s dalšími více než 10 000 osobami. Před svým odjezdem do ČR, k němuž došlo dne 19. 8. 2024, si vyřídil nový pas. Závěrem pohovoru uvedl, že jeho důvody žádosti se od důvodů manželky [stěžovatelky a)] zásadně neliší.

[5] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí č. j. OAM-1136/ZA-ZA12-P09-2024 dospěl k závěru, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatele b) je pouze jeho snaha o legalizaci pobytu v ČR, hrozbu související s jeho údajnou politickou činností se snažil účelově zveličit; politického dění se rozhodně neúčastnil v takovém rozsahu, aby vzbudil jakýkoliv zájem venezuelských státních orgánů. Účastnil-li se skutečně demonstrací, činil tak jako řadový účastník, nikdy v souvislosti s nimi nebyl zadržen ani stíhán. V tomto ohledu žalovaný zdůraznil, že stěžovatelovo tvrzení, že mu vyhrožovali u něj doma policisté, se v průběhu pohovoru ukázalo být nepravdivé. Též původně tvrdil, že se účastnil demonstrací v Caracasu (hlavní město Venezuely), následně uvedl, že se obává identifikace v důsledku své účasti na demonstraci v Guiaře, protože jde o malý stát; po konfrontaci s tímto rozparem se snažil své tvrzení opravit tak, že se účastnil demonstrací jak v Caracasu, tak i v Guiaře. Pokud jde o účast stěžovatele b) na protestním shromáždění v Chile, žalovaný zdůraznil, že se akce účastnilo přes 10 000 lidí a není vůbec zřejmé, jak by se měly venezuelské státní orgány o jeho účasti v pozici řadového účastníka dozvědět.

[6] Ani v kontextu zpráv o zemi původu podle žalovaného nic nenasvědčuje závěru, že by měl být stěžovatel b) vystaven pronásledování kvůli svým politickým aktivitám. Podle Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) – Venezuela: Protestní akce v minulosti a současnosti, možnosti návratu do země pro osoby, které se účastnily velkých demonstrací v letech 2017-2019, ze dne 30. 5. 2023, totiž venezuelské úřady nezjišťují totožnost řadových účastníků velkých demonstrací kvůli nákladnosti takového postupu. Pro běžné účastníky demonstrací, kteří nikdy nebyli zadrženi (což se pojí s rizikem zaevidování), tak návrat do Venezuely není nebezpečný – naopak venezuelské úřady usilují o to, aby se Venezuelané do vlasti vraceli.

2. Rozhodnutí městského soudu

[7] Stěžovatelé brojili proti rozhodnutím žalovaného samostatnými žalobami. Oba shodně namítali, že v jejich řízeních žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť vycházel ze zastaralých zpráv o zemi původu a že nebyly správně posouzeny důvody k udělení mezinárodní ochrany – z tvrzení stěžovatelů jednoznačně vyplynulo, že jejich obavy z pronásledování či vážné újmy mají reálný základ, a to především v důsledku účasti stěžovatele b) na protirežimních demonstracích. Stěžovatelka a) nad rámec uvedeného namítala, že se žalovaný v rozhodnutí o její žádosti nevypořádal s tím, že své obavy odvozuje od aktivit manžela. Stěžovatel b) dále v žalobě proti rozhodnutí ve své věci uvedl, že závěry o jeho nevěrohodnosti jsou nepodložené.

2.1. Řízení o žalobě stěžovatelky a)

[8] Stěžovatelka a) při jednání poukázala na případ jiných manželů pocházejících z Venezuely, kterým byl udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu (rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2025, č. j. OAM-618/ZA-ZA11-P07-R2-2019 a č. j. OAM-485/ZA-ZA12-P07-R2-2019). Rozhodnutí o udělení azylu předložila a navrhla k důkazu, podle jejího názoru z nich vyplývá, že i ona má odůvodněné obavy z pronásledování tzv. *colectivos* (paramilitárními ozbrojenými skupinami podporujícími vládní režim). Městský soud předložená rozhodnutí provedl k důkazu, dospěl nicméně k závěru, že se jedná o zcela odlišné případy, z nichž nelze dovozovat odůvodněnost obav stěžovatelky a) z pronásledování prostřednictvím *colectivos*.

[9] Dále městský soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti. Žalovaný vysvětlil, proč je dle jeho názoru návrat stěžovatelky a) do Venezuely bezpečný. Nevyjadřoval se k protirežimní činnosti jejího manžela, neboť v průběhu správního řízení nevyjádřila, že by její obavy pramenily z jeho protirežimní činnosti. Vzhledem k tomu, že jí nic nebránilo své obavy uvést ve správním řízení, nevztahovala se k takto teprve v žalobě uplatněným tvrzením povinnost *ex nunc* přezkumu ze strany soudu – přesto však městský soud konstatoval, že ani s ohledem na situaci po prezidentských volbách ve Venezuele v roce 2024 tato tvrzení nemohou být azylově relevantní.

[10] Městský soud souhlasil se stěžovatelčiným názorem, že žalovaný pochybil tím, že neprovedl žádné důkazy, které by se týkaly situace ve Venezuele po prezidentských volbách v roce 2024. Situace se však vyvíjela i po vydání napadeného rozhodnutí, a městský soud tak v souvislosti se svou povinností *ex nunc* přezkumu provedl dokazování, a to zejména informacemi Centra informací o zemích původu (LANDINFO) – Venezuela: Situace po prezidentské volbě konané 28. července 2024, ze dne 10. 12. 2024. Z nich zjistil, že v prezidentských volbách byl podle volební komise zvolen znovu Nicolas Maduro, skutečným vítězem však podle opozice byl Edmundo Gonzales, na něhož byl vydán zatykač a který uprchl do Španělska, kde mu byl udělen azyl. Během několika měsíců po volbách probíhaly protirežimní demonstrace, které byly tvrdě potlačovány - docházelo k zatýkání řadových účastníků demonstrací a osob, které vyslovily protirežimní názor na sociálních sítích. Z toho však nevyplývá, že by hrozilo nebezpečí v důsledku prezidentských voleb a následné situace všem osobám, které se do Venezuely vrátí. Stěžovatelka a) nebyla politicky aktivní a se znovuzvolením prezidenta Madura ani nevyjádřila nesouhlas, nepatří mezi skupinu lidí, na něž se vztahuje zájem nynějšího režimu. Azylově relevantní důvod nelze pro stěžovatelku a) dovozovat ani skrze jejího manžela – ten se dění ve Venezuele po prezidentských volbách rovněž neúčastnil. S ohledem na uvedené městský soud žalobu stěžovatelky a) podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

2.2. Řízení o žalobě stěžovatele b)

[11] Stěžovatel b) při jednání [bezprostředně navazujícím na jednání ve věci stěžovatelky a)] odkázal na rozhodnutí žalovaného o udělení azylu v případě jiných manželů pocházejících z Venezuely a v tomto kontextu dodal, že považuje i své obavy z *colectivos* za odůvodněné. Městský soud konstatoval, že obavy z *colectivos* představují opožděný žalobní bod a že tyto obavy mu nic nebránilo uplatnit již ve správním řízení. Pro úplnost však dodal, že v řízení stěžovatelky a) provedl k důkazu rozhodnutí žalovaného o udělení azylu a vyšlo

pokračování

najevo, že se tyto případy skutkově zřetelně lišily od případu stěžovatelů [stěžovatel b) v řízení o své žalobě provést k důkazu uvedená rozhodnutí žalovaného nenavrhoval].

[12] Městský soud dále konstatoval, že žalovaný nepovažoval stěžovatele b) za celkově nevěrohodného. Žalovaný podrobně rozebral nesrovnalosti v pohovoru stěžovatele b), upozorňoval zejména na prvotní zkreslení informací o vyhrožování ze strany policie, resp. pouhé návštěvy sídliště, kde stěžovatel b) bydlel, a na nesrovnalosti ohledně míst, kde měl stěžovatel b) dle svých slov demonstrovat. Žalovaný však nezpochybnil, že se stěžovatel protivládních demonstrací zúčastnil, ale upozornil, že se stěžovatel b) evidentně snaží svoji politickou aktivitu a s ní spojené hrozby zveličit. S tím městský soud souhlasil.

[13] Co se týče nesprávně zjištěného skutkového stavu, městský soud obdobně jako ve věci stěžovatelky a) konstatoval, že žalovaný nevycházel z aktuálních informací o zemi původu, a provedl k důkazu stejné zprávy jako v případě stěžovatelky a). Ohledně účasti stěžovatele b) na demonstracích v letech 2015-2017 vycházel městský soud, obdobně jako žalovaný, z informace LANDINFO ze dne 30. 5. 2023, z níž vyplynulo, že venezuelské úřady ani v případě demonstrací konaných v letech 2017-2019 neměly přehled o osobách, které se jich účastnily. Stěžovatel b) nebyl zadržen a nic nesvědčilo o tom, že by měl být státními orgány evidován.

[14] Ani v kontextu aktuálních informací mapujících situaci ve Venezuele po prezidentských volbách v roce 2024 nic nenasvědčuje tomu, že by mělo být pronásledování stěžovatele b) přiměřeně pravděpodobné, resp., že by měl být vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy. Pozornost státních orgánů Venezuely se zaměřovala na osoby protestující ve Venezuele bezprostředně po prezidentských volbách; v době rozhodování městského soudu se již situace uklidnila a neprobíhalo zatýkání rozsáhlé, ale pouze selektivní, zaměřené v první řadě na politické vůdce. Stěžovatel b) se sice účastnil demonstrace po prezidentských volbách, ta ovšem probíhala v Chile, účastnilo se jí více než 10 000 osob a není patrné žádné přijatelné vysvětlení, proč by měla být stěžovatelova účast na podobné akci v jiné zemi v pozici řadového účastníka evidována venezuelskými úřady. Z informací o zemi původu nevyplývalo, že by se měly státní orgány Venezuely zaměřovat rovněž na akce, které probíhaly v jiných suverénních státech. S ohledem na uvedené městský soud žalobu stěžovatele b) podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

3. Kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[15] Proti rozsudkům městského soudu stěžovatelé brojili samostatnými kasačními stížnostmi, v nichž navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadené rozsudky zrušil a věci vrátil městskému soudu k dalším řízením. V první řadě stěžovatelé shodně namítli, že městský soud měl napadená rozhodnutí zrušit, jestliže shledal, že žalovaný nevycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Městský soud postupoval nesprávně, pokud provedl úplný a *ex nunc* přezkum napadených rozhodnutí a tímto způsobem zhojil jejich vady. Kdyby městský soud rozhodnutí zrušil, žalovaný by musel přihlédnout k novým skutečnostem a žádosti stěžovatelů by mohly být projednány meritorně. Daným postupem tak městský soud připravil stěžovatele o řadu jejich procesních práv.

[16] Dále stěžovatelé shodně namítli, že městskému soudu předložili rozhodnutí žalovaného, kterými byl udělen azyl osobám pocházejícím z Venezuely, které se nacházely v obdobné situaci jako stěžovatelé – také nezastávaly důležitou funkci v opozičním hnutí a ze země vycestovaly před konáním voleb v červenci roku 2024. Stěžovatelé dále odkázali na řadu zdrojů nacházejících se na internetu, z nichž dovozovali, že ve Venezuele stále dochází k represím zaměřeným proti odpůrcům režimu i běžným obyvatelům. V současné době se sice situace ve Venezuele zdánlivě zklidnila – například nižší účast na demonstracích je však do značné míry způsobena strachem z brutální odpovědi režimu, který po loňských protestech zadržel tisíce osob. Represe dále trvají mj. prostřednictvím tzv. vlasteneckých koordinátorů, kteří si udržují povědomí o politických postojích a životní situaci jednotlivých osob a jsou podporováni polovojskými *colectivos*.

[17] Stěžovatelka a) dále městskému soudu vytkla, že se odmítl zabývat její obavou z pronásledování v návaznosti na politické aktivity jejího manžela [stěžovatele b)]. Podle městského soudu byl tento žalobní bod nedůvodný, protože tuto svou obavu stěžovatelka a) nezmínila v řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu – informace o manželovi však byly žalovanému známy, a měly tedy být zohledněny.

[18] Stěžovatel b) dále namítal, že jím napadený rozsudek městského soudu i tímto rozsudkem přezkoumávané rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelné. Žalovaný výpověď stěžovatele b) odmítl jako účelovou a nevěrohodnou, přičemž blíže nevysvětlil, v čem tuto nevěrohodnost spatřuje. Stěžovatel b) též zpochybnil názor městského soudu, že venezuelský režim zpětně nedohledává účastníky demonstrací ani po volbách v roce 2024, kdy se situace v zemi zásadně změnila. Stěžovatel b) má dle svého názoru oprávněnou obavu z vlasteneckých koordinátorů v kombinaci s *colectivos*, které fungují jako prodloužená ruka režimu a přepadají lidi v jejich domovech a unášejí příznivce opozice. Městský soud pochybil, pokud se obavou stěžovatele b) z *colectivos* nezabýval – nejednalo se o požděný žalobní bod, ale o pouhou konkretizaci jeho obav.

[19] Žalovaný ve vyjádřeních k oběma kasačním stížnostem shodně navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odmítl jako nepřijatelné, příp. je zamítl jako nedůvodné. Kasační stížnosti jsou podle jeho názoru založeny na nesouhlasu s hodnocením provedených důkazů, který se opírá o značně tendenční, účelový a izolovaný výklad jednotlivých skutečností stěžovateli. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozsudky.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasačních stížností a shledal, že byly podány včas, směřují proti rozhodnutím, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelé jsou řádně zastoupeni. S ohledem na skutečnost, že se jedná o věci, které před městským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnosti svým významem podstatně přesahují vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musely by být podle tohoto ustanovení odmítnuty jako nepřijatelné.

[21] Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne

pokračování

26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle citovaného usnesení je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[22] V nyní souzených věcech Nejvyšší správní soud shledal, že nelze vyloučit zásadní pochybení městského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů, a to zejména, pokud jde o otázky, kterými se městský soud odmítl zabývat s ohledem na to, že nebyly uplatněny ve správním řízení, resp. byly uplatněny po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Kasační stížnosti tedy jsou přijatelné; pokud jde o jejich věcné posouzení, dospěl Nejvyšší správní soud k následujícímu závěru.

[23] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[24] Nejvyšší správní soud především konstatuje, že se jedná o skutkově propojené věci - již při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel b) uvedl, že se jeho důvody neliší od důvodů žádosti jeho manželky, která se v žalobě následně bránila tím, že v jejím rozhodnutí nebyl dostatečně zohledněn azylový příběh jejího manžela. Oba manželé vycestovali jak z Venezuely, tak i následně z Chile do ČR společně a s ohledem na informace o zemi původu založené ve správním a v soudním spise, podle kterých je situace v zemi nepředvídatelná a k potlačování názorů oponujících vládě jednoznačně dochází, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné a efektivní i z pohledu procesní ekonomie, aby skutkově související věci obou manželů byly projednány společně. Nejvyšší správní soud proto nejprve rozhodl výrokem I. o spojení řízení ve věcech obou kasačních stížností ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[25] Pokud jde o tvrzenou nepřezkoumatelnost napadených rozsudků a rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud uvádí, že se otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve své judikatuře již mnohokrát zabýval. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především, pokud je zcela opomenuta některá z námitek účastníka řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, č. 116/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, z nichž nelze seznat, o jaké věci či jak bylo rozhodováno, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz k tomu rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[26] V obecné rovině zdejší soud konstatuje, že rozsudky městského soudu, potažmo rozhodnutí žalovaného, považuje za odůvodněná a srozumitelná, tj. přezkoumatelná rozhodnutí. Podle stěžovatele b) je nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného o jeho žádosti, neboť nevysvětluje svůj závěr o nevěrohodnosti stěžovatele b). Obdobně jako městský soud musí i Nejvyšší správní soud konstatovat, že žalovaný neodmítl stěžovatelův příběh jako

nevěrohodný. Dospěl však k závěru, že stěžovatel b) svou politickou aktivitu a s ní spojené hrozby účelově zveličoval, a tento závěr odůvodnil. Především upozornil na ty skutečnosti, v nichž stěžovatel b) nebyl konzistentní – zejména z pohovoru vyšlo jasně najevo, že přímo stěžovateli b) u něj doma nikdy nebylo složkami státu vyhrožováno [policisté pouze přišli na sídliště, kde stěžovatel b) bydlel]. Žalovaný měl pochybnosti o pravdivosti stěžovatelových tvrzení o místech, na kterých se měl účastnit demonstrací, zásadní ovšem je, že vycházel z toho, že se stěžovatel b) skutečně demonstrací ve Venezuele v letech 2015-2017 a v Chile v roce 2024 účastnil. Je tedy dostatečně zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný vycházel a proč měl některá ze stěžovatelových tvrzení za účelová v tom smyslu, že zveličují nebezpečí, které mu má v důsledku jeho účasti na demonstracích hrozit.

[27] Stěžovatel b) dále spatřuje pochybení městského soudu v tom, že se odmítl zabývat jeho obavami z *colectivos* kvůli tomu, že je vyhodnotil jako opožděný žalobní bod. Nejvyšší správní soud souhlasí s kasační stížností, že se o nový žalobní bod nejednalo. Stěžovatel b) od počátku tvrdil, že se obává pronásledování venezuelským režimem. Že k tomuto pronásledování nemusí docházet jen oficiálními složkami státu, ale též prostřednictvím státu sloužícími ozbrojenými paramilitárními skupinami, nelze považovat za nově uplatněný žalobní bod, neboť nejde o nové skutkové a právní důvody nezákonnosti rozhodnutí žalovaného [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jedná se tedy o pouhé rozhojnění již uplatněného žalobního bodu. Podstatné ovšem je, že městský soud *obiter dictum* odkázal na rozsudek týkající se stěžovatelky a), ve kterém provedl k důkazu rozhodnutí žalovaného, kterými byla udělena mezinárodní ochrana jinému manželskému páru pocházejícímu z Venezuely.

[28] Jak vyplývá ze záznamu ústního jednání, stěžovatel b) své obavy z pronásledování prostřednictvím *colectivos* zmínil v návaznosti na uvedená rozhodnutí žalovaného o udělení mezinárodní ochrany, tato rozhodnutí však následně nenavrhl k důkazu. Městský soud je však provedl v řízení o žalobě stěžovatelky a), která byla na ústním jednání konaném v týž den zastoupena stejným zástupcem jako stěžovatel b), a dospěl k závěru, že odkazované případy jsou od nynější věci zcela odlišné – jednalo se o manžele, kteří pracovali ve státním ropném a plynárenském podniku národního významu s přístupem k citlivým informacím; v souvislosti s jejich odchodem z tohoto podniku však byli vyhledáváni ozbrojenými paramilitárními skupinami *colectivos*, neboť jejich odchod byl považován za vlastizradu. K tomu zdejší soud dodává, že je podstatné především, že v odkazovaných věcech čelili manželé pocházející z Venezuely - na rozdíl od stěžovatelů v nyní posuzované věci - adretnému ohrožení. Podobnosti, na které odkazují stěžovatelé v kasační stížnosti (jde o manžele původem z Venezuely, kteří vycestovali ze země před volbami v roce 2024 a kteří nezastávali významnou politickou funkci), mají pro posouzení věci marginální význam, protože nijak nesvědčí o hrozícím nebezpečí.

[29] Lze tedy uzavřít, že ve věci stěžovatele b) městský soud pochybil, pokud uvedl, že tvrzení týkající se *colectivos* představují nový a opožděný žalobní bod. Následně ovšem s odkazem na rozsudek ve věci stěžovatelky a) vysvětlil, že jeho obavy nejsou odůvodněné, neboť je dovozuje z případu, který není s jeho věcí srovnatelný. I s těmito obavami stěžovatele b) se tedy městský soud dostatečným způsobem vypořádal.

[30] Oba stěžovatelé spatřovali závažnou vadu řízení o svých žalobách v tom, že městský soud v rámci úplného a *ex nunc* přezkumu doplnil dokazování aktuálními informacemi o

pokračování

zemi původu, a zhojil tak vadu napadených rozhodnutí, která vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, namísto toho, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věci vrátil žalovanému k dalším řízením. Tímto postupem městský soud podle stěžovatelů nepřipustně zkrátil jejich procesní práva.

[31] Obdobnou situaci (byť ve věci opakované žádosti o mezinárodní ochranu) posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2025, č. j. 1 Azs 91/2025-67, přičemž dospěl k závěru, že pokud městský soud doplnil dokazování a nové skutečnosti nesvědčí o tom, že by žadatelé o mezinárodní ochranu mohli být v zemi původu vystaveni pronásledování nebo že jim hrozí vážná újma, není namístě rozhodnutí žalovaného o žádosti o mezinárodní ochranu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení pro vadu, kterou soud sám zhojil. Žadatel o mezinárodní ochranu tímto způsobem není zkrácen na svých procesních právech, pokud se mu dostalo komplexního a aktuálního posouzení jeho žádosti. Uvedené závěry prvního senátu jsou aplikovatelné i v nyní projednávané věci a odpovídají smyslu unijní úpravy – článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) totiž ukládá členským státům povinnost zajistit proti rozhodnutím příslušného správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany účinný opravný prostředek před soudem, který obsahuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. Úmyslem unijního normotvůrce bylo svěřit soudu, který rozhoduje o opravném prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, pravomoc po provedení úplného a *ex nunc* posouzení věci rozhodnout, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany (podrobně viz rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2025, č. j. 5 Azs 249/2024-40, zejm. bod [16] a v něm odkazovanou judikaturu Soudního dvora Evropské unie).

[32] V posuzované věci městský soud prováděl dokazování při jednání, jehož se stěžovatelé i jejich zástupce účastnili (značnou část důkazů sami navrhli). Stěžovatelé tedy měli oba reálnou možnost se k novým důkazům vyjádřit. Postup městského soudu spočívající v provedení důkazů (zejména zpráv týkajících se situace v zemi původu) z důvodu, že aktuální zprávy nezajistil žalovaný ve správním řízení, a následném zamítnutí žaloby po komplexním zhodnocení jejich případů tedy nemůže založit důvodnost kasační stížnosti. Naopak, postup městského soudu v tomto ohledu odpovídá požadavku čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, jakož i tomu, aby *„bylo rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu přijato co možná nejdříve, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení“* (bod 18 odůvodnění procedurální směrnice).

[33] Stěžovatelé dále nesouhlasí s tím, jak byla zjištěna a věcně vyhodnocena aktuální situace ve Venezuele. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila požadavky, které je nutno klást na informace o zemi původu, z nichž správní orgán v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu (potažmo soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany) vychází. Tyto informace musejí být (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, či ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Kasační stížnosti ve své podstatě ani nezpochybňují naplnění těchto požadavků, pokud jde o informace, z nichž vycházel městský soud. Po dokazování městský soud vycházel z informací týkajících se období po

prezidentských volbách v roce 2024 a účastníků demonstrací, a to zejména ze zprávy LANDINFO, norského Centra informací o zemích původu, která sama vychází z různých důvěryhodných zdrojů (Vysoký komisař OSN pro lidská práva, Human Rights Watch, venezuelská lidskoprávní organizace Foro Penal atd.). Dále městský soud vycházel ze zpráv dodaných samotnými stěžovateli (zejm. ze zpráv BBC, CNN, Amnesty International). Nejvyšší správní soud nevidí důvod, pro který by tyto informace měly odporovat judikатурním požadavkům.

[34] Stěžovatelé v kasačních stížnostech zdůrazňují represivní opatření, kterými venezuelský režim potlačuje opozici, z čehož dovozují, že pro ně není bezpečné se do země vrátit. Tvrzení o represivních opatřeních jsou v obecné rovině v souladu s informacemi, z nichž městský soud vycházel. Ty sice nezahrnovaly každou formu útlaču, kterou venezuelský režim používá (nezmiňují např. tzv. vlastenecké koordinátory), podstatné ovšem je, že odpovídají na obavy vyplývající z azylových příběhů stěžovatelů. Podstatnou otázkou posuzované věci totiž je, zda na základě informací o zemi původu a na základě azylových příběhů stěžovatelů lze dovodit, že jim v zemi původu hrozí přiměřeně pravděpodobné nebezpečí pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu či skutečné (resp. reálné) nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Přiměřenou pravděpodobností se rozumí, jednoduše řečeno, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným. Skutečným nebezpečím je nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci žadatele dojde (v budoucnu) k nežádoucímu následku, takže má žadatel dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho – test skutečného nebezpečí je vůči žadateli přísnější než test přiměřené pravděpodobnosti (v podrobnostech srov. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, či na něj navazující rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46, č. 4029/2020 Sb. NSS, bod [34]).

[35] Ve vztahu ke stěžovatelce a) městský soud vysvětlil, že jí nehrozí s přiměřenou pravděpodobností pronásledování ani nečelí skutečnému nebezpečí vážné újmy, neboť sama nebyla politicky aktivní a ani její manžel se problematických protestů po prezidentských volbách v roce 2024 ve Venezuele neúčastnil. Nejvyšší správní soud v tomto posouzení žádné pochybení městského soudu nespatřuje – stěžovatelka a) se v zemi původu nenacházela od roku 2017, aktuálního dění, s nímž se riziko perzekuce pojilo, se vůbec neúčastnila a v lednu roku 2024 si bez potíží vyřídila nový cestovní pas, ačkoliv podle Informace OAMP (odboru azylové a mezinárodní politiky Ministerstva vnitra) ze dne 11. 9. 2023 (Venezuela, Bezpečnostní a politická situace v zemi) venezuelský režim zájmovým osobám pasy naopak zabavoval. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by měla být stěžovatelka v případě návratu do vlasti vystavena předvídatelnému nebezpečí. Koneckonců sama stěžovatelka při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že z Venezuely (a později i z Chile) vycestovala z ekonomických důvodů, ve vlasti neměla žádné problémy, jako konkrétní obavu v případě návratu do vlasti uvedla, že by tam musela „*mít zavřené oči*“, aby „*neviděla, jaké to tam je, jak to tam vypadá*“, a o mezinárodní ochranu požádala dle svých slov proto, že je to nejjednodušší cesta pro získání pobytového oprávnění.

pokračování

[36] Co se týče stěžovatele b), u něj je podstatné, že se zúčastnil pouze demonstrací v letech 2015-2017 a následně jediného protestního shromáždění v Chile v roce 2024. V kontextu dostupných informací o zemi původu není zřejmé, že by mělo být pronásledování stěžovatele b) přiměřené pravděpodobné, resp. že by měl čelit skutečnému nebezpečí vážné újmy. Informace o zemi původu, které shromáždil žalovaný a následně doplnil městský soud, je třeba vnímat ve vzájemné souvislosti. Z informace LANDINFO ze dne 30. 5. 2023 vyplývá, že venezuelský režim nedohledával a neevidoval řadové účastníky demonstrací, ledaže byli zadrženi. Řadovým účastníkům demonstrací, kteří zadrženi nebyli, tedy pronásledování po návratu do Venezuely nehrozilo, venezuelské orgány se naopak o návrat svých občanů snažily, aby navodily zdání, že se situace v zemi zlepšila.

[37] Informace LANDINFO ze dne 10. 12. 2024 pak na tyto informace navazuje a popisuje, jak se situace změnila v návaznosti na nepokoje spojené s volbami prezidenta ve Venezuele v roce 2024. Vyplývá z ní, že v měsících následujících po prezidentských volbách skutečně hrozila perzekuce i řadovým účastníkům demonstrací, které se ve Venezuele konaly na protest proti oficiálnímu výsledku prezidentských voleb. Účastníci těchto demonstrací mohli být identifikováni i na základě fotografií, tj. nejen po předchozím zadržení přímo na demonstraci. V tomto ohledu je ovšem podstatné, že v době rozhodování městského soudu se již situace uklidnila (byť do značné míry proto, že byly nepokoje vládním režimem násilně „zkroceny“) a politicky motivované zatýkání (a související špatné zacházení po zadržení) již hrozilo především exponovaným osobám (zejména politickým vůdcům), mezi které se stěžovatel b) neřadí. Ačkoliv se tedy stěžovatel b) účastnil demonstrací jako řadový účastník v letech 2015-2017 přímo ve Venezuele a v roce 2024 v Chile, nic nenásvědčuje tomu, že by měly mít o jeho osobu venezuelské státní orgány jakýkoliv zájem. I kdyby bylo v jejich silách zjistit, že se stěžovatel b) účastnil demonstrací před cca osmi lety či v roce 2024 na území jiného státu, informace o zemi původu nenásvědčují tomu, že by tak - v případě řadových účastníků - venezuelské státní orgány běžně činily; resp., že by mělo i nadále docházet k zatýkání osob s ohledem na jejich účast na demonstraci v (nikoliv bezprostřední) minulosti.

[38] K vypořádání tak zbývá poslední námitka, kterou vznesla stěžovatelka a), a to nedostatečné zohlednění azylového příběhu jejího manžela při posouzení její věci. Ani tato námitka není důvodná. Žalovaný se k této otázce výslovně nevyjádřil, pouhý den po vydání žalobou napadeného rozhodnutí ve věci stěžovatelky a) však rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany stěžovatelčinu manželovi, neboť ani v jeho případě neshledal důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Městský soud sice uvedl, že se na skutečnosti týkající se manželových politických aktivit nevztahuje povinnost *ex nunc* přezkumu, neboť stěžovatelce a) nic nebránilo tyto skutečnosti uvést v řízení o její žádosti, podstatné ovšem je, že následně vysvětlil, že ani tato tvrzení nejsou azylově relevantní, neboť ani manžel stěžovatelky a) ve Venezuele několik let nebyl a dění ve Venezuele po prezidentských volbách v roce 2024 se neúčastnil. I s obavami stěžovatelky a) navázanými na jejího manžela se tedy městský soud věcně vypořádal. Že jsou její obavy v tomto směru nedůvodné, navíc vyplývá z toho, že městský soud zamítl i jeho žalobu proti rozhodnutí, kterým mu nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany, a nyní Nejvyšší správní soud i jeho kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

5. Závěr a náklady řízení

[39] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnosti důvodnými, a proto je podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok II. a III.).

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasačních stížnostech žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 21. listopadu 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu